

mig at spørge den højtærede Minister, om det er muligt paa dette Punkt at foretage en Forandring, om enhver af disse traktatmæssige Bestemmelser kan ændres, eller om dette Forslag, som her ligger for, i Grunden skal vedtages en bloc, som det er. Eller er det muligt, at der kan stilles Ændringer til det, og man dog alligevel kan få denne Overenskomst sat igennem og fastslaaet ved Lov? Jeg indrømmer, at den i det hele vil være et Gode for vor Fiskerbefolkning, og jeg ønsker meget, at den maa komme til at træde i Kraft og blive saa god som muligt.

S. Sager: Det Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler rettede til den højtærede Minister, var egentlig ogsaa det, som jeg vilde have tilladt mig at fremkomme med, thi Konventionen har særlig Interesse for Dresunds-fiskerne, og for deres Vedkommende har det sin Betydning, om der kan foretages Ændringer eller ikke i den foreliggende Overenskomst. Men hvorledes dette end maatte være, turde det dog være aldeles nødvendigt, at dette Forslag henvises til et Udvalg. At dette skulde kunne gøre sit Arbejde særddg inden Samlingens Slutning, er ikke rimeligt, men utænkeligt er det ikke. At Sagen maa gaa til et Udvalg, og at dette maa gennemgaa de enkelte Bestemmelser, anser jeg inidlertid for aldeles nødvendigt, da Konventionen griber ind i adskillige Forhold. Maalebestemmelserne ere saaledes anderledes i Konventionen, end de for Djæblikket ere i den nugældende Fiskerilov, og hvornaar denne sidste kan blive revideret og i sin ny Skikkelse træde i Kraft, kan ingen for Djæblikket sige. At have to forskellige Maalebestemmelser, en efter den gældende Lov for hele Landet, og en anden kun for Dresund og en Del af Kattegattet vil næppe være heldigt, og vil vistnok volde Kontrollen store Vanskeligheder. Inidlertid ere Bestemmelserne i Loven paa mange Punkter i og for sig heldige. Dresunds-fiskerne, de sjællandske Fiskere i det hele, og ogsaa de jydske Fiskere, der fiske ved Anholt, have klaget over, at Fiskeriet er gaaet tilbage, at særlig Tungefiskeriet ingenlunde giver det Udbytte som tidligere, idet der er blevet trawlet saa meget, og fiske med ødelæggende Redskaber paa alle Kanter af Anholt og paa Grundene i Kattegat. Om det vil være tilstrækkeligt at indføre de her nævnte Bestemmelser, er et Spørgsmaal, der nærmere maa undersøges. At det har særlig Betydning for Fiskerbefolkningen er utvivlsomt. Med Henhyn til den sidste ærede Talers Bemærkninger om Bornholm, forholder det sig vistnok, som han sagde, at Bornholm har mere

Gene end Fordel af denne Genstddighed, men der er ikke andet dertil at sige, end at saa er der andre Steder, hvor vi have mere Fordel deraf end Svanerne f. Eks. i Dresund. Det kan vist ikke være andet, hvis man overhovedet skal have en Overenskomst, end, at disse to Forhold maa følges ad. Tab og Gevinst maa ses fra det almindelige nationale Standpunkt. Jeg skal ikke fordybe mig nærmere i de enkelte Bestemmelser, men henstille, at Forslaget gaar til et Udvalg og bliver prøvet der, da det er for dybt indgribende til, at man kan lade det passere uden videre Behandling.

Bajer: Ogsaa jeg vil gerne rette en Forepørgsel til den højtærede Minister, der for saa vidt gaar ud paa det samme, nemlig om denne Konvention, der nu er sluttet, er urokkelig, eller om den kan ændres? Jeg antager det for givet, at den kan ændres, at det ikke er for sent; ellers var der vel ikke nogen Mening i at fremkomme med dette Lovforslag, der hviler paa Konventionen. Saa vidt jeg ser, er Konventionen endnu ikke ratificeret. Det Spørgsmaal, jeg vil gøre, har en mere almindelig Karakter. Det er jo bekendt, at vi i Halvfjerdsjerne havde en Stridighed med Sverrig om Fiskeriet i Dresund. Den blev bilagt paa en meget heldig Maade, og særlig Danmark kunde da have Grund til at være tilfreds. Nu er det ikke udelukket for Fremtiden, at saadanne Stridigheder kunne opstaa, og naar man gennemlæser Konventionen, er der flere Punkter, som nok i Tidens Løb kunde give Anledning til Misforstaaelser eller forskellige Opfattelser og Fortolkninger af de kontraherende Magter. Jeg kunde derfor ønske, naar Konventionen bliver ændret inden den endelige Ratifikation, at der bliver tilføjet den Bestemmelse, som det bliver mere og mere almindeligt at indsatte i Kontrakter, som ere modtagelige for en saadan Bestemmelse, nemlig Bestemmelsen om international Boldgift. Jeg skal efter de nyste Traktater oplæse, hvorledes den kunde affattes, saa at den ogsaa passede paa dette Forhold. Den kunde efter min Mening lyde saaledes: „Saafremt Meningsforskel maatte opstaa mellem de to høje kontraherende Parter om Fortolkningen eller Anvendelsen af nærværende Traktat, og saadan ikke skulde kunne vensfabeligen bilægges ved diplomatisk Korrespondance, ere de to kontraherende Parter tomme overens om at forelægge den til Afkendelse af en Boldgiftsdomstol, hvis Afgørelse de forpligte sig til at respektere og loyalt at bringe til Udførelse. Boldgiftsdomstolen skal bestaa af tre Medlemmer.